

Přílohy

Příloha 1: Rozhovor s Bohdanem Ulihrachem

Úvod

1) Bohdane, kdykoliv jsem Vás viděla na kurtě působil jste na mě klidným a soustředěným dojmem, jak se vnímáte na kurtě Vy sám?

Celý život jsem se řídil mottem, se kterým přišel již Jan Werich: Když nejde o život, jde o hovno. Mě ho stále připomínala máma, tak se tato věta stala mým životním krédem. Na kurtě i v soukromí se chovám stejně, jsem klidný, nekonfliktní. Na kurtě jsem se snažil nedávat emoce najevo.

2) Tenis je individuální sport, tudíž všichni hráči jsou zároveň Vašimi možnými soupeři. Máte i přes to mezi tenisty dobré přátelé?

Mezi tenisty to není jako mezi tenistkami, že se nenávidí, závidí si a panuje mezi nimi značná rivalita. Na turnajích Češi drželi pohromadě, byli jsme dobrá parta. Ostatní národnosti také byly většinou pohromadě, většinou to bylo kvůli jazykové bariéře. Tehdy nebyl internet, mobily, tablety a podobně, tak jsme večery trávili hraním karet. Dnes se tenisté zavrou na pokoji a moc s ostatními nekomunikují. Mým nejlepším tenisovým přítelem byl Schaller (rakouský tenista) a Jirka Novák. Obecně si myslím, že jsem s tenisovými přátelstvími neměl problém.

3) Některé zápasy jsou velmi náročné na psychiku a mnohdy právě ta rozhodne o výsledku zápasu. Občas se člověk neudrží a projeví svou zlost a nesouhlas slovně, nebo k tomu využije raketu. Stávalo se Vám často, že jste se neudržel, nebo naopak jste vše dusil v sobě a dostal to ze sebe až v šatně po zápase?

Většinou to byla jen chvilková záležitost. Každý má chuť za nepříznivého stavu hodit raketou o zem, ale víte, že nesmíte, tak udržíte nervy. Mně se to nestávalo často, většinou jsem se snažil být v průběhu zápasu psychicky vyrovnaný. Vždycky to ze mě opadlo a tendence k rozčilení nebyly.

4) Kdyby za Vámi přišel Váš syn a řekl Vám, že se chce věnovat profesionálně tenisu a chce od Vás slyšet, co je na životě profesionálního tenisty pozitivního a výjimečného, co byste mu na to odpověděl?

Získá neskutečný obzor, spoustu známých a přátel z celého světa. Díky celosvětovým turnajům objezdí celý svět, naučí se jazyk. Bude to pro něj škola života, ze které bude čerpat po celý zbytek života. Jeho zaměstnání bude jeho koníčkem, což je sen každého z nás. Tenis je oproti kolektivním sportům hodně samotářský, člověk nemá s kým slavit vítězství, zisk poháru, tohle tam oproti hokeji, fotbalu chybí. Člověk je na kurtě vždycky sám a musí se sám na sebe spolehnout.

Otázky směřované k 1. fázi - před nucenou herní přestávkou

1) Jak se vyvíjel Váš tenisový rok do onoho osudového data 3. října 2002? Byl jste s ním tenkrát spokojen?

Moc si ho nevybavuji, ale myslím, že nebyl moc úspěšný. Začínal jsem ho na 30. místě žebříčku ATP a končil na místě 72. Občas jsem asi něco uhrál, ale jelikož si to konkrétně nevybavuji, tak to asi nebylo nic významného. Úspěšný byl pro mě turnaj v Palermu, kde jsem se dostal až do semifinále. Díky účasti v semifinále jsem se dostal na osudový turnaj do Moskvy.

2) Měl jste v té době nějaký jasný cíl, čeho chcete dosáhnout a na čem jste s trenérem pracovali?

Do července roku 2002 jsem trénoval s Robertem Krechlerem. Pak jsem trénoval sám, tedy přesněji řečeno bez vedení trenéra. Trénoval jsem s ostatními hráči a do konce roku to zvládnul sám. Na turnaje jsem jezdil s jinými hráči, nebo v doprovodu kondičního trenéra Záhořáka. Jasný cíl jsem v té době neměl. Stoupat na žebříčku, což je cílem asi každého hráče. Ve stejný prosincový den, kdy mi zavolali z ATP, že mám pozitivní doping, jsem se domluvil na spolupráci s Martinem Nekolou, se kterým jsme znovu obnovili spolupráci po 7 letech.

3) Čím si vysvětlujete, že jste byl tento rok testován 4 krát na doping? Přemýšlel jste nad tím, zda-li na Vás dopingovou kontrolu poslal někdo úmyslně?

Tenkrát to teprve všechno začínalo, nebylo obvyklé tak časté testování u stejného hráče. Dnes už je to na denním pořádku, tenisté jsou na to dnes už zvyklí. Ale co si tak vzpomínám, nějak jsem nad tím nepřemýšlel a nepozastavoval se nad tím.

4) Co jste si pomyslel, když předchozí tři test byly negativní a najednou Vám bylo naměřeno tak vysoké množství zakázané látky v těle?

To jsme také použili jako jeden z bodů obhajoby u Mezinárodní tenisové federace, ale oni k tomuto faktu vůbec nepřihlíželi.

5) Tušil jste, co bude následovat, jak to ohrozí Vaši kariéru?

Vůbec jsem netušil. Nevěděl jsem, co pak hráče čeká. Vybavil jsem si, že Petr Korda měl také pozitivní test na nandrolon a že v průběhu trestu ukončil tenisovou kariéru. První, co mě napadlo, bylo, že po pozitivním nálezů anabolického steroidu budu mít demenční děti. Pak jsem se o to začal více zajímat, tedy konkrétně o tu látku - nandrolon. Zjistil jsem, že tato látka je tělu vlastní. Na začátku roku 2002 byly hodnoty jak pro muže, tak pro ženy stejné a to 5,0 nanogramu norandrosteronu na mililitr moči. Mezinárodní tenisová federace v průběhu téhož roku hodnoty pro muže změnila z 5,0 na 3,0. Netušil jsem, jak dlouhý bývá trest, dokud se vás to netýká, tak to neřešíte.

6) Jaký je to pocit být nevinný a mít před sebou úkol všem dokázat, že obvinění nejsou oprávněná. Měl jste v sobě chuť bojovat?

Média o tom naštěstí nevěděla hned, takže jsem nemusel zatím nikomu nic vysvětlovat. Volal mi doktor ze Švédska, že mi naměřili zvýšené hodnoty. Řekl mi, ať se spojím s doktorem a sepišeme obhajobu, jak se mi zakázané látky dostali do moči. Na základě mé obhajoby Mezinárodní tenisová federace rozhodne, jestli otevrou vzorek B, nebo jestli to budou považovat za uzavřený případ. Vzorek B byl otevřen v Montrealu, kam jsem z důvodu velké vzdálenosti nejel, abych byl u ověřování přítomen. Chuť bojovat jsem určitě měl, byl jsem nevinný a nechtěl jsem ohrozit svou kariéru.

Otázky směřované ke 2. fázi - období závodní nečinnosti

1) Jaké byly Vaše první pocity, když Vám bylo tenisovou federací sděleno, že jste obviněn z dopingu?

Začal jsem si zpětně vybavovat, kde to bylo a jestli jsem nebyl nemocný. Vzpomněl jsem si na to, že jsem v té době měl rýmu. Bylo to na turnaji v Palermu, kde jsem dostal kapky a vitamíny od oficiálního fyzioterapeuta ATP. Takže jsem hned začal přemýšlet nad tím, zda v tom nehrají roli právě tyto kapky a vitamíny.

2) Když zapátráte paměti, vybavíte si, co jste v té době dělal? Co jste udělal hned poté, komu jste volal jako prvním?

Trenéra jsem do toho ze začátku nechtěl zatahovat, jako prvním jsem volal fyzioterapeutovi Pavlu Kolářovi. Pavel reagoval tak, že je to hloupost, že to není možné. Prý také teď testují jednoho lyžaře, kterému přišli na tu stejnou zakázanou látku. Volal jsem také Záhořákovi, svému kondičnímu trenérovi a Tomáši Peterovi, který byl ve vedení na tenisové Spartě. Tomáš mi pomohl udělat první kroky a poradil mi, co mám dělat. Zprostředkoval mi schůzku s právníkem.

3) V době obvinění Vám bylo 27 let. Kde jste v sobě ještě našel sílu bojovat? Přeci jen dva roky trestu je dlouhá doba a po uplynutí by Vám bylo 29, což je v dnešním tenisovém světě považováno jako starší tenisový věk.

Věděl jsem, že po skončení trestu mi bude 29 let, žebříček nula. To by znamenalo jediné, konec kariéry. Snažil jsem se tuto variantu nepřipouštět a věřil jsem, že se ukáže spravedlnost a já budu zproštěn obvinění.

4) Hlavou se Vám jistě honily myšlenky na spravedlnost, lež, pochybení, ale jistě se objevovaly také bojovné myšlenky, které Vám pomohly stát nohama na zemi a nevzdat se. Kde jste bral sílu, kdo byla pro Vás největší opora? Radil jste se s někým co a jak dál?

Já jsem to nikomu jinému než Pavlu Kolářovi, Záhořákovi a Tomáši Peterovi neřekl. Svému trenérovi Martinu Nekolovi jsem to řekl až začátkem ledna, kdy se už začal ptát, kdy budu hrát nějaký turnaj. Ten mi byl oporou, věřil se mnou, že se ukáže má nevina. Rodině jsem to řekl těsně předtím, než to vyšlo v novinách.

5) Nikdy jste nezapochyboval, že jste, byť omylem, mohl opravdu požit zakázanou látku?

Ne, nikdy jsem nepochyboval o sobě, že bych jí vědomě vzal. Víc jsem se začal zajímat, jakým způsobem se mi látka do těla dostala. Zjistil jsem, že se dá přijmout v mase. Steaky jsem běžně jedl, takže jsem přemýšlel i nad touto variantou.

6) Jak jste si to vysvětloval, látku jste nebral, ale v těle byla. Měl jste sám pro sebe nějaké podezření, tušil jste, ze kterého turnaje od kterého lékaře/fyzioterapeuta látka pochází?

Věděl jsem, že jsem na turnaji v Palermu dostal od fyzioterapeuta kapky a vitamíny. To byl jediný typ, jak se mi látka do těla dostala.

7) Jak jste v této době trávil svůj volný čas? Měl jste vůbec myšlenky na tenis? Nebo Vám tato zkušenost naopak sebrala veškerou chuť ke sportu? Jak se Vám trénovalo, cítil jste, že na to musíte neustále myslet a tenis nestojí za nic? Došlo k nějakým změnám ve vašem tréninkovém harmonogramu? Trénoval jste stejně jak před aférou? Zasáhla dopingová aféra Váš osobní život? Do které části tréninkového cyklu byste zařadil toto období?

Trénoval jsem, protože jsem pořád doufal, že se to vyřeší. Tréninky byly ale stále horší a horší. Hrál jsem ze začátku dvakrát denně a jednou denně kondiční trénink. Poté když jsem cítil, že mám v hlavě doping a tréninky nestojí za nic, začal jsem trénovat jen jednou denně a jednou denně kondici. Hodně volného času jsem trávil s právníkem, který musel nastudovat veškeré materiály. Tréninky byly bez jakéhokoliv ověření na turnajích, takže to bylo stále horší a horší, neměl jsem žádný viditelný reálný cíl v podobě turnaje.

8) A co Vaše rodina? Jak se k tomuto faktu postavila? Podporovali Vás od začátku nebo byli na pochybách? Říkali Vám, ať skončíte, nebo Vás naopak motivovali v cestě k vašemu očištění?

Rodina se to dozvěděla až později. Rodičům jsem to řekl někdy v polovině ledna, předtím, než byly uveřejněny první články. Postavili se k tomu tak, že mě samozřejmě podpořili, ale jinak do toho nijak nezasahovali. Myslím, že to na mě nebylo vidět, za rodiči jsem jezdil málo, takže neměli jak to poznat. Trenér mi byl oporou, ihned se do všeho zapojil a byli jsme v tom boji společně.

9) Co Váš realizační tým, jak ten na to reagoval? Opustil Vás hned někdo? Jak se k tomu postavil trenér, byl pro Vás oporou? Jak jste se srovnal s tím, že nesmíte polevit v tréninku, naopak ještě víc trénovat, abyste se po návratu co nejdříve vrátil na původní místo na žebříčku?

Nikdo mě neopustil. Já jsem se to dozvěděl asi 4 hodiny poté, co jsme se domluvili na obnovení spolupráce s Martinem Nekolou. Byla to pro nás pro oba velká zkouška na začátek, díky bohu dopadla dobře. V tréninku jsem pokračoval, ale výkonnost stále klesala, v hlavě se mi honila spousta věcí a na tenis jsem se tolik nesoustředil.

10) Tenis Vám v průběhu distancu nevydělával peníze, na turnaje jste nemohl, jak jste to snášel, zasáhlo to nějak Váš soukromý život? Musel jste po tuto dobu zavést nějaká omezení, šetřit?

Já jsem stále věřil, že se to vyřeší a že tohle nebudu muset řešit. Samozřejmě jsem si říkal, bude mi 29 po vypršení trestu, a co bude potom? Ale řekl jsem si, že se tím nebudu teď znervózňovat a budu to řešit, až to přijde.

11) Jaký to byl pocit vidět hráče na turnajích jen z televize? Díval jste se v té době na tenis?

Já se vlastně na tenis nedívám v televizi, protože mi přijde na dívání jako nezáživný sport. Podíval jsem se většinou jen na teletextu, jak dopadl turnaj, jak vypadá aktuální tenisový žebříček. Ale že bych seděl před televizí a truchlil, že na tom turnaji jsem taky mohl být, to ne.

12) Jak se k tomu vůbec stavěli Vaši protihráči, byl jste s někým v kontaktu? Dal Vám někdo najevo, že jste profesionální tenis pošpinil a jste zrádcem? Kdo Vás naopak podpořil? Ozval se Vám někdo, kdo jste vůbec nečekal, že Vás podpoří?

To jsem byl překvapený, že mi volali, podpořili mě. Říkali mi, že tomu nevěří, že je to hloupost. Většina lidí, co se mi ozvala, byla nečekaná a pro mě to bylo milé překvapení. Za zrádce mě nikdo nepovažoval, sportovci drží při sobě.

13) Jak jste snášel mediální zájem? Psalo se o Vás ve všech sportovních přílohách, bohužel v negativním slova smyslu. Nastala chvíle, kdy už jste všeho měl dost a chtěl jste se někam ztratit, aby se o tom chvíli nemluvalo?

Samozřejmě to nebyl příjemný pocit o sobě číst negativní články, ale naštěstí se o tom psalo jen týden a pak to odeznělo. O média se mi staral jeden mladík, který s médii komunikoval, tak to za mě všechno vyřešil. Díky bohu se ve všech člancích psalo o mé nevině, pouze jedny noviny psaly o mé vině.

14) Co se Vám honilo hlavou před výsledkem b testu, který měl buď potvrdit Vaši nevinu nebo naopak potvrdit Váš trest? Představoval jste si, co se bude dít, když se potvrdí, že jste nedopoval?

Samozřejmě, že jsem doufal v negativní výsledek, tím pádem v mou nevinu. Z ATP se stále nebyli schopni vyjádřit, takže to nebyly příjemné dny, čekal jsem na rozhodnutí o tom, co se mnou dál bude. Bohužel byl test b znovu potvrzen. Jedinou možností bylo odvolání.

15) Česká tenisová federace se za Vás postavila, jak jste to vnímal? Cítil jste, že Vám to dodalo sílu v boji za spravedlnost?

V tomto hodně pomohl Tomáš Petera, který o to Českou tenisovou federaci požádal. Byl si vědom toho, že mi to pomůže před Mezinárodní tenisovou federací.

16) Jak jste snášel to, že jste si své tenisové dovednosti mohl ověřovat pouze zápasy se svými sparingpartnery? Jde se soustředit a hlavně ustát po psychické stránce to, že ostatní jezdí po turnajích a Vy nemůžete?

Hrál jsem dva turnaje, Pražský přebor a Mistrovství republiky. Ale nemělo to moc význam, v hlavě jsem měl myšlenky na doping. I když jsem trénoval, tak po 4 měsících jsem hrál první zápas a bylo to znát. Člověk může trénovat, ale pokud nehraje zápasy, nezíská zkušenosti. Já jsem ani nehrál zápasy, ani kvalitně netrénoval, jen jsem čekal. Písemné rozhodnutí o mém dvouletém trestu přišlo 1. května. Volal jsem hned právníkovi, ten řekl, že se odvoláme do Lausanne. Já jsem pořád doufal v to, že v Lausanne trest zruší a já budu moci začít hrát. Trénoval jsem dál, přibližně jednou denně, ale úroveň tréninků byla stále horší.

Otázky směřované ke 3. fázi- návrat k závodnímu tenisu

1) Červen roku 2003 můžeme považovat za zlomový okamžik Vaší kariéry. Když zapátráte v paměti, vzpomenete si na den, kdy jste se dozvěděl, že jste byl zproštěn obvinění? Co se Vám honilo hlavou? Komu jste volal jako prvnímu?

Dozvěděl jsem se to tak, že mi volal šéf ATP, že těch hráčů se stejně pozitivním testem je víc. Když se to všechno prokáže, že všichni hráči jsme na tom stejně, tak do týdne můžu hrát. O konkrétních hráčích jsem nevěděl, ale měl jsem nějaká podezření, kdo je na tom stejně jako já. Věděl jsem, že už je to všechno za mnou, protože když mi volal sám šéf ATP, tak jsem si říkal, že už to bude dobré. Těšil jsem se na tu obrovskou úlevu, opadne tlak a já budu moci naplno trénovat a hlavně hrát.

2) Po devíti měsících závodní nečinnosti jste mohl znovu vyrazit na turnaje a vrátit se k závodnímu tenisu. Jak to probíhalo? Měli jste s trenérem schůzky, bojovou poradu o tom, co bude dál? Jaké jsou cíle, za jak dlouhou dobu jste viděl reálně návrat na

umístění na žebříčku před zákazem činnosti? Byl jste velmi natěšený na první zápas, nebo byla doba čekání tak dlouhá, že už Vaše motivace a chuť do zápasů opadla?

Bylo to určitě jiné. Tréninky začaly být z mé strany koncentrovanější a smysluplnější, i jsem byl víc hlavou přítomný. Já jsem jel hned do Amsterdamu na turnaj a bylo to hrozné. Nezvyk, nešlo mi to, úplně jsem vypadl ze zápasového rytmu. Vlastně na prvních čtyřech turnajích jsem vypadl v prvním kole. Měl jsem ale obrovskou motivaci začít pořádně trénovat a vrátit se zpět mezi tenisovou špičku.

3) Musel jste začít skoro od začátku, Necítil jste s úlevou odpuštění trestu zároveň pocit zoufalství a vidinu velké dřiny, která vás čekala? Oproti hlavní soutěži jste musel hrát kvalifikace, nebyl jste favorit a řada z protihráčů Vás měla stále za toho, co dopoval. Jak probíhaly první turnaje, cítil jste se ve své kůži?

Já jsem se vracel i nevracel od začátku. První 3 turnaje jsem hrál kvalifikaci, protože jsem čekal, jak to ATP vyřeší s mým umístěním na žebříčku. Pak se rozhodlo, že budu nastupovat z pozice, ze které jsem tehdy odcházel. Nebylo to špatné zahrát si první tři zápasy v kvalifikaci, vyzkoušet si zápasový rytmus a být připravený a na důležité zápasy.

4) Pociťoval jste, že jste vypadl z turnajového rytmu? Předtím jste byl pořád na cestách a teď jste po dlouhé době vyjel na turnaj, byl to pro Vás nezvyk?

Člověk na to nadává, že není doma, že se nezastaví, ale pak mu vlastně dojde, že mu to chybí a ten tenisový život mi scházel. Musím říct, že mi ten tenisový životní rytmus už scházel.

5) Dal jste si své osobní předsevzetí, čeho chcete dosáhnout po návratu na turnaje?

S trenérem jsme si dali cíl jasný, dostat se co nejdříve do první stovky. Což se mi také v podstatě povedlo, dostal jsem se na 84. místo světového žebříčku.

6) Když se na to díváte zpětně, bude to skoro 10 let, co do Vašeho života zasáhla dopingová aféra. Co cítíte, když se toto téma znovu otevírá a někdo se Vás vyptává na detaily. Máte pocit, že tento zásah do Vaší kariéry Vám změnil jak tenisový tak osobní život?

Já nad tím takhle zpětně nepřemýšlel, bral jsem to jako zkušenost. Nevadí mi, když se mě na tuto událost někdo ptá. Není to tak, že bych o tom nechtěl mluvit a dělal z toho tajemství. Byl jsem pak samozřejmě podezřívavější a dával si víc pozor na to, co jím. Od té doby mě testovali jen jednou.

7) Co dělá Bohdan Ulihrach nyní, hrajete ještě tenis? Máte krásnou manželku, dvě malé děti, a za sebou úspěšnou tenisovou kariéru. Je něco, čeho byste chtěl dosáhnout v nejbližší době?

Jo, je to radost. Dopoledne je klidnější, Bohdan je ve školce a já se snažím dělat něco pro sebe. Chodím trénovat, abych se udržel ve formě. A odpoledne se snažím věnovat co nejvíce dětem. Podnikatelské plány nemám, když jsem viděl, jak někteří sportovci začali podnikat a buď zkrachovali, nebo je okradli, tak se mi do toho nechtělo. Chci se věnovat rodině, protože za pár let děti už o moji pozornost stát nebudou.

Příloha 2: Rozhovor s Robinem Vikem

Úvod:

1) Robine, vzpomenete si na moment, kdy jste se rozhodl, že tenis nebude jen Váš koníček, ale stane se zároveň Vaším zaměstnáním? Byl někdo, kdo Vás od toho zrazoval?

Nebylo to mé rozhodnutí, rozhodli to za mě rodiče. Bylo to kolem mých 12 let, kdy jsem šel do Prostějova. Nikdo mě nezrazoval, všichni byli rádi.

2) Pro toho, kdo se tenisem živí, musí být tenis koníčkem a pro někoho je přímo drogou. Čím byl tenis pro Vás? Došlo k nějakým změnám? Začal jste tenis vnímat jinak poté, co vám začal vydělávat peníze?

Tenis jsem od začátku nebral jako koníček, ale spíše jako povinnost. V průběhu tenisové kariéry ke změnám vztahu k tenisu nedošlo. I přestože mi tenis začal vydělávat peníze, rád jsem ho neměl. Vztah k tenisu jsem měl od mala stejně negativní.

3) Říká se, že tenis je především o psychice. Jak se charakterizujete po této stránce? Považujete se za psychicky odolného?

Občas vybuchne každý, takže i já jsem si občas ulevil sprostým slovem, nebo bouchnul raketou o zem. Mám v sobě bojovnost a soutěživost, ale vždy jsem se snažil udržet.

4) Při zápasech dochází často k tomu, že aktuální stav je pro Vás nepříznivý a je třeba s tím co nejdříve něco udělat. Někomu pomáhá se tzv. naštvat a začne hrát agresivně s ohněm v očích, jiní hráči se naopak potřebují zklidnit a na hru se co nejvíce soustředit. Do které skupiny byste se zařadil Vy?

V krizových situacích jsem dokázal zachovat klidnou hlavu. Měl jsem je vlastně mnohem radši, než když ten zápas byl moc jednoznačný. Mnohem radši jsem se z nepříznivého dostal do vedení, než když jsem jednoznačně vedl.

5) Tenisová přátelství, partnerství, jaký na to máte názor? Jste zastáncem tenisových párů a přátel z tenisového prostředí? Měl jste mezi tenisty hodně přátel? Je Váš nejlepší přítel z úplně jiného prostředí, než je to tenisové?

Člověk si nemůže moc vybírat, stále se pohybuje mezi tenisty, tak si těžko najde přátele z netenisového prostředí. Mnohokrát se jednalo spíše o přátelství z rozumu. Byl jsem

určitě vnímán jako pasivnější hráč. Jako první jsem určitě konverzaci nezačínal. Já jsem si prošel také tenisovým partnerstvím, myslím, že to zažije každý tenista.

A) Otázky směřované na první fázi - bezproblémová

1) Každý profesionální sportovec zažívá období, kdy se mu nedaří, do trénování se mu nechce. Vybavíte si, kolik těchto negativních období jste v průběhu kariéry zažil? Bývalo to dlouhodobější, nebo jen otázka jednoho dne a další trénink už byl plný optimismu?

Negativní pohled na tenis jsem měl po celou dobu své kariéry, nikdy se to nepřehouplo k tomu, že bych tenis zbožňoval. Ve mně převládala hlavně soutěživost a ta přebíjela negativní vztah k tenisu. Se svým vztahem k tenisu se vyrovnávám mimo tenisový kurt. Samozřejmě se stávalo, že se negativní emoce dostaly i na kurt, ale snažil jsem se nad tím vždy zvítězit. Emoce jsem dával najevo na kurtu a jinak jsme klidný.

2) Dokážete identifikovat příčinu změny z pozitivního na negativní pohled na tenis? Může za to prohra, nepovedený trénink, špatné psychické rozpoložení, osobní problémy? Jste si vědom konkrétních příčin, nebo to bylo jen tak, můžeme zjednodušeně říci blbá tenisová nálada?

U mě pozitivní vztah k tenisu nebyl nikdy. Příčinu bych asi hledal v období dětství, kdy jsem byl tenisu nucen. Rodiče rozhodli, že budu hrát a tak jsem hrál. Neměl jsem moc na výběr a pozitivní vztah jsem si k tenisu pak už nikdy nevytvořil.

3) Pojdme se zaměřit na období před bouří, čili před Vaším přerušením tréninkové kariéry. Co to pro Vás znamená, je to nepříjemné o tom mluvit, zanechalo to ve Vás nějaké nepříjemné vzpomínky? Jak to probíhalo? Byla to otázka pár dní, nebo jste nad tím přemýšlel už delší dobu? Mluvil jste o tom s někým, snažil jste se najít pomoc?

Určitě to nebyla otázka pár dní, pozitivní vztah k tenisu jsem neměl nikdy. V tomto období se to zhoršilo a já tenis začal doslova nenávidět. Tenhle extrémně negativní vztah trval pár měsíců, věděl jsem, že chci skončit, jen jsem musel dohrát přihlášené turnaje. S nikým jsem to neřešil, věděl jsem a hlavně chtěl skončit. Nemělo cenu mě přemlouvat, já jsem byl rozhodnutý.

4) Život je jako sinusoida, jednou nahoře, jednou dole. Vy jste se nacházel zrovna v dolní části sinusoidy a rozhodl se s tenisem skončit. Na otázku proč? Asi není jasná

odpověď, ale přeci jen, dokážete říci, co byla hlavní příčina? Když jste se blížil k definitivnímu rozhodnutí, co se ve Vás dělo? Cítil jste nervozitu, nebo naopak jste se těšil na ten pocit uvolnění, že se zbavíte obrovského břemene?

Příčina byla asi to, že mě to přestalo už úplně bavit. Jak jsem říkal, pozitivní vztah k tenisu jsem neměl nikdy, ale v tomto období se toho dost sešlo. Klesl jsem na žebříčku, poklesla má výkonnost, tenisový život jsem začal nenávidět. Nebylo cesty ven, byl jsem rozhodnutý skončit a vyzkoušet si život bez tenisu. A také to, že to bylo poprvé v životě moje rozhodnutí, a za tím jsem si stál a nikdo by mi ho tenkrát nerozmluvil.

5) Určitě nad tím člověk přemýšlí delší dobu, není to konec ze dne na den, jen se čeká na to, až pomyslný pohár přeteče. Vzpomenete si na den, kdy to přeteklo? Co se přesně stalo? Hrál jste ten den? Měl jste trénink, turnaj, zápas?

Nebyla to otázka dne, ale několika měsíců. Měl jsem plán ohledně turnajů a ten jsem musel dokončit, byl jsem rozhodnutý, že po French Open skončím a to jsem také dodržel. Stále negativnější pocity z tenisového života nešly už nadále potlačovat, konec kariéry byl tehdy nevyhnutelný.

6) Jak to probíhalo? Řekl jste o tom ihned trenérovi, byl Vám oporou? Vyhledal jste odbornou pomoc v podobě sportovního psychologa?

Trenérovi jsem to řekl, ale i kdyby se mě to snažil rozmluvit, byl jsem definitivě rozhodnutý. Sportovního psychologa jsem navštívil až po přerušení, byl jsem zvědavý, zda-li se s mým negativním vztahem k tenisu dá něco dělat.

7) Jak na to reagovali Vaši nejbližší? Rodina, přítelkyně, přátelé? Věřili tomu, že konec tenisové kariéry myslíte vážně? Byli svědky již několika podobných pokusů s ukončením tenisu?

Rodina to přijala jako fakt, nenechal bych se přemlouvat, za svým rozhodnutím jsem si plně stál. Táta to možná nesl o něco hůře než moje máma, ale nikdy jsme se o tom nebavili. Já jsem s nimi moc neprobíral to, jak hraju, o mých pocitech a názorech. Žil jsem v Praze a s rodiči jsem se vídal málo.

8) Jistě jste se setkal s otázkou, a co teď budeš dělat, jak jste na ní reagoval?

Já jsem tohle ze začátku vůbec neřešil, těšil jsem se na to, až ráno vstanu a nebudu muset jít na trénink. Chtěl jsem mít klid a odpočívat. Samozřejmě, že se mě rodiče ptali

co dál, ale nenechal jsem se tím nějak znervóznět, hlavní pro mě bylo, že mám od tenisu klid a můžu odpočívat.

B) Otázky směřované na 2. fázi - období bez tenisu

1) První den bez tenisu, bez tréninku, vybavíte si co jste dělal, jaký byl Váš program?

Tento den si konkrétně nevybavím. Po ukončení kariéry jsem se vrátil zpět do Hradce Králové a užíval si klidu. Prvních pár měsíců jsem doma odpočíval. Ráno dlouho spal, nikam nespěchal, neřešil jsem, co budu dělat.

2) Hlavní náplní předešlých dní byl tenis, najednou tenis nebyl, měl jste volné dny, jak jste je trávil?

Po třech měsících, kdy jsem byl doma a jen relaxoval, jsem začal pomáhat u svého otce v grafickém studiu. Denně jsem pak chodil od rána přibližně do 3,4 hodin odpoledne do práce. S přítelkyní jsme pak hodně jezdili po České republice na výlety.

3) Byly myšlenky na tenis negativní? Chodil jste občas do svého tenisového klubu? Byl jste v kontaktu s hráči, trenérem? Nebo jste udělal za tenisem vším s ním spojené tlustou čáru?

Na tenis jsem nemyslel, bral jsem to tak, že je to uzavřená kapitola. V kontaktu jsem s nikým moc nebyl. Když jsem někoho potkal, tak jsme se zapovídali, ale že bych jezdil na Spartu za ostatními hráči, to rozhodně ne.

4) Když člověk v životě udělá velké a důležité rozhodnutí, často si pak ihned potom vyčítá unáhlenost, zbrkllost a že to možná nebylo nejlepší řešení. Měl jste pár dní po ukončení tenisové kariéry výčitky, že to nebyla nejlepší volba?

Určitě jsem výčitky neměl. Měl jsem pocit obrovské úlevy, a cítil jsem se lépe. Nezabýval jsem se tím, co jsem mohl ještě dokázat, zkrátka a dobře jsem nad věcmi s tenisem spojenými nepřemýšlel. Až má manželka mi dala popud k tomu, abych ještě nad svou kariérou popřemýšlel, že bych to mohl ještě zkusit.

5) Když byste měl zhodnotit reakci okolí, byla spíše negativní či pozitivní? V kom jste měl tehdy největší oporu? Motivovali Vás přátelé, spoluhráči k tomu, abyste zařal zuby a tohle špatné období překonal a s tenisem pokračoval?

Se spoluhráči jsem to neřešil, vlastně s nikým. Skončil jsem a žádné reakce jsem od nich neslyšel. Rodiče byli zklamání, hlavně otec, ale o přemlouvání se nesnažili. Reakci okolí jsem nevnímal, bylo to moje rozhodnutí a ostatní si mohli říkat, co chtěli.

6) Jak vypadal Váš den? Musí to být obrovský rozdíl, najednou den nemá řád, nemusíte být v tolik hodin na tréninku, být omezený časově, měl jste najednou spoustu volného času, jak jste si ho užíval? Šel jste si třeba jen tak zahrát?

Volný čas jsem zaplnil pomocí v otcově grafickém studiu. Měl jsem tehdy určitý řád, kdy jsem ráno vstal a byl v práci přibližně do 3 hodin odpoledne. Zahrát jsem si sám od sebe nešel, asi dvakrát jsem byl hrát se ženou, která mě o to poprosila.

7) Nemohu se nezeptat na zásah do Vašeho osobního života po finanční stránce. Vydělával jste si tenisem, bylo to Vaše zaměstnání, teď jste dal „výpověď“ přemýšlel jste nad tím, co bude dál? Napadlo Vás někdy, že byste se věnoval standardnímu zaměstnání?

Peníze jsem měl naštěstí nějaké našetřené a neměl jsem velké výdaje. Byl jsem v tu chvíli rád, že nehraju tenis a nad budoucností jsem moc nepřemýšlel.

8) Profesionální sportovci se stanou na svém sportu závislí. Andre Aggasi tenis nenáviděl a přesto denně trénoval a nemohl bez něj být. Kdy jste začal pociťovat, že i přes původní nenávist Vám tenis začíná chybět?

Tenis mi asi nikdy nechyběl, ani ten tenisový život, byl jsem spokojený. Až má žena mi vnukla myšlenku návratu a já nad tím začal přemýšlet a usoudil jsem, že bych to mohl ještě zkusit a tak jsem se tedy rozhodl, že se pokusím v tenise ještě něco dokázat.

9) Jak jste vnímal tenisový svět, byl jste v obraze, nebo jste se nemohl na tenis dívat ani v televizi, natož pak chodit na tenis za spoluhráči?

Tyhle věci mi nevadily, tenis jsem moc nesledoval, ani když jsem hrál. O tenise jsem se nebavil, z mého okolí nikdo nebyl tenista, takže jsem o tom začal mluvit až se svou ženou, jinak ne. Když jsem náhodou tenis viděl v televizi, nepůsobilo to na mě nějak negativně. Už jsem k tenistům nepatřil a tak jsem to bral a i moje okolí.

10) Dokážete říct, proč jste se k tenisu vrátil? Myslíte si, že Vám pauza pomohla a díky ní jste k tenisu našel opět cestu? Kdy vás začaly napadat myšlenky na návrat? Byla to jen vaše iniciativa, nebo vás k tomu někdo přiměl a přesvědčil? Jak dlouhá byla pauza, jak dlouho jste měl tenisovou raketu ve skříni?

První, kdo s tím přišel, byla moje žena Karolína. Bylo jí líto, že už nehraju a tak mě začala přemlouvat, abych to ještě zkusil, že nemám co ztratit. Začal jsem nad tím přemýšlet a dávat dohromady pozitiva a negativa. Věděl jsem, že je to jedna z posledních možností se vrátit, přeci jen jsem nebyl nejmladší. Rozhodl jsem se, že to tedy ještě zkusím a domluvil jsem se na spolupráci s trenérem Nekolou. Nehrál jsem celkem 9 měsíců, dá se říci, že jsem vůbec nesportoval. Nejdříve tedy přišla na řadu kondiční příprava. Změnil jsem k tenisu přístup a brak ho jinak než předtím. Ted' to bylo opět mé rozhodnutí se vrátit, nikdo mě nenutil.

11) Jaká byla reakce okolí, když jste jim oznámil, že se chcete vrátit na tenisový dvorec s raketou v ruce a opět jezdit na turnaje? Rozmlouvali Vám to? Radil jste se o tom s někým?

Žena byla samozřejmě velmi ráda a měl jsem v ní velkou oporu. Rodiče byli také nadšení, obzvláště táta byl rád. Nevybavuji si nikoho, kdo by mi můj návrat k tenisu rozmlouval.

12) Kdy padlo definitivní rozhodnutí, že se vracíte zpět? Byl to přesně nějaký den, nebo jste se pomalu vracel do tréninkového procesu?

Na tenisové kurty jsem se vrátil v březnu roku 2008. Na přesný den si nepamatuji. Stále jsem bydlel v Hradci a dojížděl do Prahy na tréninky a jinak se moc nezměnilo.

C) Otázky směřované k 3. fázi- návrat k tenisu:

1) První trénink po několika měsíční pauze, jaké to bylo, držet raketu v ruce, stát na dvorci, udeřit míček, dokážete popsat, co jste prožíval? Byly to příjemné pocity? Cítil jste, že to je to co Vám scházelo, i když jste to předtím nenáviděl?

První měsíc jsem začal s kondiční přípravou, dá se říci, že jsem jenom běhal a posiloval a až poté přišel na řadu tenis. Na pocity si přesně nepamatuji, ale určitě to byl příjemný pocit po dlouhé době zase hrát. Neznamená to ale to, že jsem tenis začal milovat, pořád jsem k němu měl chladný vztah, ale mnohem více příznivější než před přerušením.

2) Změnil se po návratu Váš realizační tým? Stanovili jste si nová pravidla, abyste se po pár měsících nedostal do stejné situace a raketu opět odložil?

Před svým návratem jsem kontaktoval trenéra Martina Nekolu, kterého jsem znal z dřívějšíka. Přišel mi jako nejkvalitnější z lidí, kteří pro mě připadali v úvahu. K tenisu

má přístup, který byl pro mě důležitý, a byl mi blízký. Jeho zapálení pro tenis je obdivuhodné a to jsem tehdy potřeboval. Nepamatuji se, ale myslím, že cíl nebyl konkrétní, jen hrát a dostat se zpět na určitou úroveň.

3) Měl jste nějaké konkrétní cíle? Umístění na žebříčku, turnaj?

Žebříček jsme s trenérem neřešili, nejdůležitější bylo se vrátit zpět do tenisového rytmu. Ale myslím, že trenér nějaký cíl určitě měl, ale nevyslovil ho nahlas. Myslím, že trenér by do toho nešel, kdyby nevěřil a necítil, že se můžu vrátit zpět a ještě něco dokázat.

4) Určitě jste v průběhu herní přestávky hodně nad tenisem přemýšlel, a před plánovaným návratem jste jistě zvažoval, zda do toho jít znovu, jaká pozitiva nakonec rozhodla, dokážete říct tři věci, které na tenise máte rád a kvůli kterým jste se k němu vrátil?

Já nevím, asi začnu tím, že jsem měl vždycky rád návrat domů. Určitě vítězství to má rád asi každý z nás. Je to těžké říct, je to ode mě nefér, nevyjmenovat 3 pozitiva. Přidám ještě to napětí v zápase, kdy je každý míček nevyzpytatelný a nikdo neví, jak to dopadne.

5) V současné době jste aktivním hráčem? Jak dlouho po Vašem návratu byl tenis číslem jedna ve Vašem životě? Dosáhl jste svých cílů?

Hraji ligu v Německu, ale jinak ne. Tenis jsem hrál, po návratu mě to docela bavilo a měl jsem chuť ještě něco dokázat, ale číslem jedna nebyl. Cílů jsem dosáhl i nedosáhl. Jsem rád, že jsem to ještě jednou zkusil a ještě chvíli hrál, ale určitě jsem v tenise nedosáhl toho, čeho bych chtěl a mohl dokázat.

6) Když byste měl shrnout, co Vám tenis vzal a co naopak dal, a v čem Vám v životě tenis pomohl?

Naučilo mě to určitě samostatnosti, musel jsem se o sebe sám postarat.

7) Když se díváte zpětně na přerušení své kariéry a víte jeho příčiny, dokázala byste tomu tenkrát předejít, co byste pro to udělal?

Když nad tím tak přemýšlím, asi bych se ozval. Řekl bych svůj názor a snažil se trochu více projevit. Já nad tím ani moc neuvažuji, co bylo, to bylo a já bych to tak nechal. Já jsem strašně, v té době kdy jsem hrál, obdivoval ty lidi, které tenis bavil a viděl jsem jim to ve tváři. Určitě bych se zaměřil na to, aby to lidi bavilo.

8) Máte malou dcerku, představte si, že Vám sedí na klíně a říká: „Tati, chci hrát tenis jako ty, řekni mi co je na tom tak skvělého, že jsi ho hrál?“

Asi bych jí řekl, že to bylo moje zaměstnání, které mi bylo vybráno a tak jsem ho dělal. Zmínil bych i jazyk, cestování a poznávání spousty lidí. Pokud mi řekne, že chce tenis hrát, rád jí v tom podpořím, budu se jí snažit od začátku věnovat a hlavně, aby jí tenis bavil.